

Dokážeš se rozdělit?

Pozdrav:

Milé sestry a milí bratři, dnes slavíme čtvrtou postní neděli a já Vás vítám slovy apoštolskými: Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen

Introit:

1 Pozvedám své oči k tobě, jenž v nebesích trůníš.

2 Hle, jak oči služebníků k rukám jejich pánů, jako oči služebnice k rukám její paní, tak vzhlížejí naše oči k Hospodinu, našemu Bohu, dokud se nad námi nesmiluje. (Ž 123, 1-2)

Píseň: 627

Modlitba:

Hospodine, Bože věrný a laskavý, těšíme se z toho, že jsi nás dnes zavolal do tohoto shromáždění, kde přicházíme ze svých domovů, abychom Tě vzývali a oslavovali. Vzdáváme ti chválu a díky za tvé milosrdenství, které jsi nám prokázal v Pánu Ježíši Kristu. Jeho oběť nás s tebou smířila. Dokořán nám otevřela tvůj dům a prostřela bohatě stůl jako milovaným dítětem. Tak před tebou i v této chvíli stojíme, zaraženi tvou dobrotou a štědrostí. Nežádáš od nás za to nic, jen abychom v prostotě a radosti přijali tvou spásu a v Tebe důvěřovali. Duchu svatý, dej nám poznat, jak hluboce vězíme v této nevěře a nevděčnosti. Očisti nás od našeho starání a modlářského bažení. Prosíme tě o milost, abychom se setkávali se znamením Kristova vítězství. Duchu svatý, prosíme, abychom v tom všem byli upevněni a posilněni i službou této neděle. Amen.

I. Čtení:

Milí bratři a milé sestry v Pánu Ježíši Kristu, vyslechněte si slova z Písma Svatého, jak je nacházíme zapsaná v evangeliu podle Jána, v 6 kapitole, od 27-41 verš. Tam čteme:

27 Neusilujte o pomíjející pokrm, ale o pokrm zůstávající pro život věčný; ten vám dá Syn člověka, jemuž jeho Otec, Bůh, vtiskl svou pečeť.“

28 Řekli mu: „Jak máme jednat, abychom konali skutky Boží?“

29 Ježíš jim odpověděl: „Toto je skutek, který žádá Bůh: abyste věřili v toho, koho on poslal.“

30 Řekli mu: „Jaké znamení učiníš, abychom je viděli a uvěřili ti? Co dokážeš?“

31 Naši otcové jedli na poušti manu, jak je psáno: „Dal jim jíst chléb z nebe.““

32 Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám, chléb z nebe vám nedal Mojžíš; pravý chléb z nebe vám dává můj Otec.

33 Neboť Boží chléb je ten, který sestupuje z nebe a dává život světu.“

34 Řekli mu: „Pane, dávej nám ten chléb stále!“

35 Ježíš jim řekl: „Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.

36 Ale řekl jsem vám: Viděli jste mě, a přece nevěříte.

37 Všichni, které mi Otec dává, přijdou ke mně; a kdo ke mně přijde, toho nevyženu ven,

38 neboť jsem sestoupil z nebe, ne abych činil vůli svou, ale abych činil vůli toho, který mě poslal;

39 a jeho vůle jest, abych neztratil nikoho z těch, které mi dal, ale vzkřísil je v poslední den.

40 Neboť to je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný; a já jej vzkřísím v poslední den.“

41 Židé proti němu reptali, že řekl: „Já jsem chléb, který sestoupil z nebe.“ (J 6, 27-41)

Blahoslavení jsou všichni, kteří slyší Boží slovo a ve svém srdci ho zachovávají. Amen

Píseň: 680

Slůvko dětem:

Co je vzácné? Možná to, co je drahé, i když je toho jen maličko. Ono někdy i malé množství dovede proměnit velký prostor.

Kazatel / učitel NŠ vytáhne flakonek s voňavkou, lehce provoní prostor (třeba jen před stolem Páně).

Podobně někdy stačí pár slov a promění se celý den, někdy krátký příběh dodá hodně odvahy. Tak uvidíme, co další půlhodinka přinese dětem i dospělým.

Píseň: „Všechny děti v celém světě“ ze zpěvníku „Buď Tobě sláva“

Kázání:

Slova Písma Svatého, nad kterými se budeme dnes zamýšlet, jsou zapsaná v evangeliu podle Jána, v 6 kapitole, od 1-15 verš. Tam čteme:

- 1 Potom odešel Ježíš na druhý břeh Tiberiadského jezera v Galileji.
 - 2 Šel za ním velký zástup, poněvadž viděli znamení, která činil na nemocných.
 - 3 Ježíš vystoupil na horu a tam se posadil se svými učedníky.
 - 4 Byly blízko židovské svátky velikonoční.
 - 5 Když se Ježíš rozhlédl a viděl, že k němu přichází četný zástup, řekl Filipovi: „Kde nakoupíme chleba, aby se všichni najedli?“
 - 6 To však řekl, aby ho zkoušel; sám totiž věděl, co chce učinit.
 - 7 Filip mu odpověděl: „Ani za dvě stě denárů chleba nepostačí, aby se na každého aspoň něco dostalo.“
 - 8 Řekne mu jeden z jeho učedníků, Ondřej, bratr Šimona Petra:
 - 9 „Je tu jeden chlapec, který má pět ječných chlebů a dvě ryby; ale co je to pro tolik lidí!“
 - 10 Ježíš řekl: „Ať se všichni posadí!“ Na tom místě bylo mnoho trávy. Posadili se tedy, mužů bylo asi pět tisíc.
 - 11 Pak vzal Ježíš chleby, vzdal díky a rozdíl sedícím; stejně i ryby, kolik kdo chtěl.
 - 12 Když se nasytili, řekl svým učedníkům: „Seberte zbylé nalámané chleby, aby nic nepřišlo nazmar!“
 - 13 Sebrali je tedy a naplnili dvanáct košů nalámanými díly, které z těch pěti ječných chlebů po jídle zbyly.
 - 14 Když lidé viděli znamení, které Ježíš učinil, říkali: „Opravdu je to ten Prorok, který má přijít na svět!“
 - 15 Když Ježíš poznal, že chtějí přijít a zmocnit se ho, aby ho zvolali králem, odešel opět na horu, zcela sám.
- (J 6, 1–15)**

Milí bratři a sestry,

Tento příběh se v evangeliích vypráví 6x – 2x u Marka a Matouše a jednou u Lukáše a Jana. V každém z nich jsou odlišné důrazy. Jako když se díváme na diamant, každý jednotlivý člověk v něm vidí rozličný lesk. Diamant zůstane diamantem, i když se obrousí. Také příběhy si ponechávají základní pointu, i když se mnohokrát převyprávějí. Všichni evangelisté mají společný prvek – **chléb, který předznačuje Kristovo tělo vydané za nás.**

Tato epizoda je zařazena do období Velikonoc, protože popisuje veliký zástup, který následuje Ježíše při přejití na druhou stranu moře. A pak následně na horu. Jsou tu jasné narážky na exodus – vyjití z domu otroctví. S Ježíšem se uskutečňuje definitivní exodus – mezi sebe a otroctví smrti klade člověk „moře“ a pak ještě vystupuje na „horu“, kde přijímá **SLOVO**, které se stává chlebem života. Celá kapitola si hraje s víceznačností slova – chléb. Jako například v příběhu o Nikodémovi, kde se hraje se slovesem „narodit se“, nebo u ženy samaritánky se slovem „živá voda“. Symboliku slov dvojího smyslu je však potřebné objevit, najít. Je to tajemství, které nechápali ani učedníci. Dnes se pokusíme objevit tu skrytost.

Milé sestry, milí bratři,

za Ježíšem lze přijít z různých důvodů. V našem příběhu jde za Ježíšem veliký zástup, protože lidé viděli znamení, která činil na nemocných. Veliký zástup následuje Ježíše i po vzkříšení Lazara a také při vstupu do Jeruzaléma před pašijemi. Nepochybně tedy přicházejí se svými nemocemi a bolestmi. Ale asi nečekají, že by mohli také **dostat najíst**. Dokonce kolik kdo chce! **Přicházejí – a Ježíš je vidí.** A myslí na jejich nouzi, na jejich hlad. Ten zástup dostane nejdříve něco trochu jiného, než pro co si přichází. Ale dostane to, co opravdu potřebuje. **Bude nasycen. Lid koná exodus a následuje Ježíše.**

V našem příběhu je Ježíš tak nějak neustále o krok napřed před svými učedníky. Ví, co je nutné udělat. A to je dobře. Proto k němu smíme přicházet i my dnes s nadějí, že dostaneme to, co opravdu potřebujeme. Ne to, čeho máme nadbytek a dostatek, ale co nám chybí. Ježíš vidí zástup potřebných a připravuje jich na nasycení.

Zmínka o hoře, na kterou Ježíš vystoupí, spolu s připomínkou židovských velikonoč naznačuje: **Pozor!** Tady přichází někdo větší než Mojžíš a s ním nové a jiné vysvobození z otroctví než egyptské! Ano pozor! **Na této hoře lze zažít svobodu, kterou nabízí Bůh.** V něm se to nové vysvobození stává skutečností. Ježíš může nasycit zástup potřebných jen proto, že On sám je pokrmem. Přináší nasycení a pravý život všem, kteří k němu přijdou se svou nouzí.

A najednou je tady zástup lidí, kteří teď a tady potřebují pomoc. Setkáváme se s bezradností učedníků. Ne že by se nesnažili! Ale velikost úkolu je pro ně neúnosná. Dokážeme jim dát to, co potřebují?

Filip hned začne počítat, kolik by to tak mohlo stát. Jenže dojde k zjištění: „Pane, na to nemáme!“
Ondřej dodá: „*Něco bychom měli. Ale je toho strašně málo. To nemůže stačit.*“

Jeden mládeneček se svačinkou – kterou si, na rozdíl od ostatních, nezapomněl vzít s sebou! Ten chlapec stojí na začátku obdarování všech – chlapec řecky znamená služebník. Dává svůj chleba do služby ostatních. **Realizuje se darováním toho, co má, pro druhé.** Stačí se podělit a rozdělit.

A co dnešní církve, tak často nejistá, ustaraná a bezradná, která vidí především jenom svoji slabost a chudobu. **Přítom stojíme tváří v tvář velikému zástupu potřebných.** A ten zástup potřebných, toužících a hledajících potkáváme i my každý den! A snad ani nevíme, co dělat a jak dál. Přesně jako učedníci. Nejprve si to všechno musíme spočítat, vynásobit a vydělit – minimálně 3x. Nebo si řekneme: dnes není ten den, abych rozdával. Nepřišel ten čas, abych se dělil. A najednou spatříme v našem světě malé dítě a uvidíme v něm víru, která není sobecká a lakomá. **Víru, která nemyslí jenom na sebe, ale dokáže se rozdat.** Víru čistou a čirou. Možná si začneme uvědomovat, že nejsme tu sami pro sebe, ale že hlad po smysluplném životě máme všichni.

Zdánlivě nemáme toho moc co nabídnout. Ale to co máme, s tím se můžeme rozdělit a Ježíš si to dovede použít! Chlapec s pěti ječnými chleby a dvěma rybičkami. Žádný bohatý sponzor, žádný podnikatel nebyl v tu chvíli po ruce!

Kontrast mezi předchozí chudobou a následující velikou hostinou je ohromující. Ježíš přináší překvapení a obdarování. Přináší evangelium a sám sebe jako dar. Nyní se dává bratřím, aby z Něho žili. Začíná rozdávat – a pusté místo se mění v zahradu Hospodinovy milosti, v ohromnou hodovní síň!

Nezáleží na tom, jak dlouhý kus cesty už jsme s ním urazili. **Stále potřebujeme jeho milost, pomoc a ochranu, nasycení z jeho rukou.**

Všichni se najedli dosyta a ještě zbylo; mnohem víc, než kolik toho bylo na začátku. Tak ohromná hojnost se skrývá v Tom, který se z lásky k nám vzdal úplně všeho, i svého vlastního života. Tak nesmírné bohatství se ukrývá v Tom, který se pro nás stal chudým a úplně bezbranným. V Ježíši Kristu je dost pro všechny, protože nerozdává z cizího, ale sám je chlebem života. On nám život nejenom dává, ale také v nás život obnovuje a chrání. Opatřuje vším potřebným nejenom pro tento čas, ale i pro život věčný.

Lidé, kteří se zúčastnili veliké hostiny, rozpoznali, že v Ježíšovi před nimi stojí někdo zvláštní. Jak na to zareagovali? „*Vida, s tímhle člověkem nám nebude nic scházet. Toho si necháme a ustanovíme si ho za krále!*“ Evangelista píše, že se chtěli Ježíše zmocnit.

Chystali se ho „*uchvátit, uloupit*“. Člověk touží být u pramene života a urvat si ho pro sebe. Chtěli ho provolat králem; jenže proto, aby jim zajistil už napořád blahobyť, prosperitu a moc.

Rozhodli se Ježíše zmocnit, nadiktovat mu, co by měl dál dělat. Pokušení zmocnit se Krista a s jeho jménem ve štítu a vládnout celému světu. Ovšem těm, kteří se pokoušejí takto Ježíše zmocnit a vnutit mu svoji vůli, se Ježíš vzdává.

On se nedal žádným sváděním ani provoláváním slávy odradit a **svést z cesty kříže.** A zve na ni i své učedníky. Není to cesta vlády, ale služby. Vždyť na ní stále přijímáme Boží péči, pomoc, ochranu. Cesta, na níž se nevnucuje, ale nabízí a odpouští. Cesta, na které se dává, ale také přijímá – mnohem víc, než bychom očekávali, než bychom dokázali doufat.

Zvednou oči ke svým bratřím a sestrám, sdílet s nimi svůj život a nabídnout jim i to málo co máme, znamená podílet se na budování Božího království.

Ohlášky:

Přímlovná modlitba:

Pane Ježíši, ty hledáš ztracené a neodvracíš se od trpících. Snímáš z ustaraných - starost, a z ustrašených strach. Ty uzdravuješ nemocné. Snášíš nechápané a nedůvěrnou víru neuhašuješ. Hříšníkům odpouštíš a hladové sytíš. Tebe Pane, prosíme a před Tebe předkládáme všechny, kdo k tobě přicházejí ve své nouzi, v pokušení víry i pomýlenosti svého očekávání. Přimlouváme se za všechny, kdo přicházejí neděli co neděli, i jen zřídka, i jen o svátcích. Přimlouváme se za tich, kteří jsou bezradní před tak velikou lidskou bídou, za tich, kterým se nedostává víry a nemají představy o moci tvé lásky. V pokoře a tichosti svých srdcí myslíme na svoje vlastní selhávání: ve své rodině, v zaměstnání, vůči sousedům.

Vežmi to málo, co si téměř ani netroufáme ti podat, zahanbeni svou chudobou, chudobou církve tváří v tvář nouzi zástupů. Ve svých rukou to proměň a nasyť nás svým požehnáním a hojností. Ve jménu Ježíše Krista prosíme a v jeho jméně se společně modleme:

Otče náš....

Píseň: S 228

Posláni:

8 Milostí tedy jste spaseni skrze víru.

9 Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. (Ef 2, 8-9)

Požehnání:

24 Hospodin ti požehnej a opatruj tě.

25 Hospodin rozjasni nad tebou svou tvář a buď ti milostiv.

26 Hospodin ať obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen. (Nu 6,24-26)

Píseň: 486